

modsatte Bevægelse paa Foderkagemarkedet ud fra de samme Grunde — i hvert Fald var en af de samme Grunde med virkende, nemlig den, at Skibene strømmede fra Nordamerika til Sydamerika, saaledes at Fragterne paa Nordamerika steg, medens de faldt paa Sydamerika; og for øvrigt indtraf ogsaa det, som man fra Centralkontorets Side havde erklæret vilde ske, nemlig at Foderkageprisen steg i Amerika. Midt i Oktober købte Centralkontoret Foderkager til 75 Dollars pr. Ton og til en Fragt af 73 Kr. pr. Ton. Lidt senere købte Importørerne Foderkager til 83 Dollars og maatte betale en Fragt af 145 Kroner, ja, der er endog i Fragt forlangt 155—165 Kroner, saaledes at Forskellen mellem den højest forlangte Fragt og den Maksimalfragt, Staten havde, er 90 Kr. pr. Ton eller 9 Kr. pr. 100 kg Foderkager. Saa stor er dog ikke Gennemsnitsforskellen; men hvis man ser paa de Varer, som Centralkontoret indkøbte medio Oktober, og dem, som Importørerne senere har indkøbt, er Forholdet, naar man regner Varepris og Fragt sammen, det, at Centralkontorets Varer er ca. 10 Kr. billigere pr. 100 kg end de private Importørers.

Maa jeg i denne Forbindelse bemærke, at naar et æret Medlem har nævnt, at den Majs, som blev tilbudt, var halvraadden, saa er dette en af de Udtalelser, som det er let at fremføre, men som jeg tror, det vil falde meget vanskeligt at føre Bevis for. Det er konstateret, at noget af den Majs, som førtes hjem, var, hvad man kalder billeædt. Ærede Medlemmer, som interesserer sig for de Retssager, som Handelen og andre har med Indenrigsministeriet, vil have bemærket en Dom i en Sag angaaende nogle Majsladninger, som Jysk Andels-Foderstof-Import ved Krigens Udbrud havde liggende i Dardanellerne, og som ikke kom ud, og om hvilke der efter de forelagte Beretninger angaaende Majsens Tilstand var Disput. Indenrigsministeriet stod paa det Standpunkt, at de Majsvarer, der her var Tale om, efter alle foreliggende Beretninger maatte antages at være i høj Grad fordærvede; men Sø- og Handelsretten kom til det Resultat, at den Tilstand af Billeædthed, som Kornet var i, — altsaa den Omstændighed, at der havde været Biller i Kornet, — ikke kunde antages at have forringet Varens Værdi med mere end 5 pCt. Her i Landet er der, naar Varen er kommet i en noget ringere Kvalitet end Gennemsnitskvaliteten, givet et Afslag i Prisen.

Det ærede Medlem fra Gudme (Jensen

[Broby]) beskæftigede sig med en anden Dom, som er faldet i den sidste Tid, og hvorved Ernæringsraadet er blevet dømt til at betale et Beløb til en Kartoffelmelsfabrik, et Beløb, hvorom der var Disput mellem Fabrikken og Ernæringsraadet; og det ærede Medlem kom ved Studiet af Dommen til det Resultat, at der har været Mangel paa Samspil mellem de forskellige Kræfter i Ernæringsraadet altsaa har været en daarlig Administration. Det Forhold, som her er blevet paadømt, giver imidlertid aldeles ingen Anledning til at paastaa, at der har været et daarligt Samspil. Det, der er sket, er det, som formentlig maa kunne tænkes i enhver Forretning, at der af en enkelt betroet Mand er gjort en Fejl. En Mand, der havde Prokura, altsaa Underskrivningsret, for Ernæringsraadet i dettes Mel- og Grynafdeling, har begaaet den paagældende Fejl. Dette har ført til Dommen. Naar man overhovedet fra Ernæringsraadets Side besluttede at gaa til at lade Domstolene afgøre Spørgsmaalet, var det, fordi Ernæringsraadet mente, at alle foreliggende Omstændigheder maatte vise, at den paagældende Modtager af disse to fejlagtigt udstedte Skrivelser vidste og forstod Sammenhængen. Ernæringsraadet havde derfor ment ikke at kunne udbetale Beløbet, fordi der fra anden Side blev truet med Sagsanlæg eller Offentliggørelse af Sagen. Man har ment, at en Sag om et saa stort Beløb maatte, naar der var Tvivl, Retten afgøre. Ernæringsraadet har sagt mig, at saa snart Udskrift af Vidneforklaringerne er modtaget, og Kammeradvokaten har gennemgaaet Sagen, vil Spørgsmaalet om Appel blive afgjort. Jeg har ingen Mening om, hvorvidt Appel vil ske eller bør ske, men jeg vil blot anføre, at denne Dom, som altsaa kom til at koste Staten halvandet Hundrede Tusinde Kroner, ikke skyldes manglende Samspil indenfor Ernæringsraadet, men den Omstændighed, at en betroet Medarbejder paa en bestemt Dag svigtede. Den vedkommende Mand havde tidligere været Prokurist i et højt anset Firma her i Hovedstaden; han havde derefter, inden han blev Prokurist, gjort udmærket Tjeneste som Inspektør i Ernæringsraadet, og efter at være afskediget af Ernæringsraadet paa Grund af skete Fejltagelser er han ansat som Prokurist i et højt anset Firma, hvis Leder er Medlem af den høje Rigsdag. Altsaa Mandens Dygtighed maa anses for at være anerkendt fra alle Sider, men han har altsaa begaaet denne Fejl, hvilket viser, at Mennesker — ogsaa dygtige Mennesker, kan fejle, men ikke dokumenterer,